

Oekraïne 2016

L'viv

Op de vroege ochtend van zondag 25 september hebben we afgesproken op Schiphol. We moeten om 9.50 uur boarden dus drinken we eerst gezellig een kop koffie met een appelpunt. De eerste grapjes worden gemaakt en ik heb zin in het avontuur dat ons te wachten staat. We moeten een tussenlanding maken op Warschau en vliegen dan vanuit daar weer door naar Lviv in de Oekraïne. Gelukkig weet George te regelen dat we na de landing direct met een busje door kunnen naar het vliegtuig wat op ons staat te wachten. Goed geregeld.

We worden opgehaald van het vliegveld door Natalya Mysula. Zij is degene die samen met Ivanka Mohy Lak de hele missie zullen begeleiden. George kent beide dames goed van voorgaande missies en het weerzien is naar mijn indruk fijn. We laden alle koffers vervolgens in een taxi die in Nederland niet door de keuring zou komen en rijden met een noodgang door de drukke stad Lviv richting de universiteit waar we overnachten. De kachel van de auto staat op 10 en de ramen staan open, waarschijnlijk loopt de motor warm en is dit dé manier om hem een beetje koel te houden. Terwijl George en ik dit lachend bespreken vliegt ineens de achterdeur open van de kofferruimte en zien we tot ons grote schrik de retinomax over straat vliegen. Iedereen achter ons vol in de remmen. De koffer overleeft het gelukkig en de eerste anekdote is een feit.

Het gastenverblijf van de universiteit is top. George , Henk en ik hebben een eigen kamer en die ziet er verzorgd uit. We frissen ons een beetje op en vertrekken naar het centrum om gezellig een drankje te drinken en een hapje te eten. Tijdens het diner ontmoeten we Serhiy Vershynin. Dit is een jonge oogarts die meewerkt aan dit project. Serhiy en vier dokters in opleiding zullen de komende week meegaan en kennis proberen op te doen van alles wat komt kijken bij het aanmeten van een bril en het opsporen van oogaandoeningen. Het uiteindelijke doel is dat ze dit helemaal zelfstandig moeten kunnen doen. Na een gezellige avond en een klein afzakkertje op de kamer met Henk en George gaan we slapen en maken we ons klaar voor de eerste dag.

De volgende dag om zeven uur exact, even op de deur van Henk kloppen zoals afgesproken.

Om acht uur treffen we elkaar bij de lift en gaan we ontbijten. De planning voor vandaag is om in het eerste dagdeel 40 ouderen te onderzoeken en in het tweede dagdeel 40 weeskinderen. Natalya heeft voor de resterende dagen een busje geregeld en dus is ons vervoer een stuk beter.

Het verschil tussen arm en rijk is hier enorm. Dat is al snel duidelijk. We komen aan bij een soort wijkgebouw waar activiteiten worden georganiseerd voor arme mensen en weeskinderen. De meet- ruimte doet denken aan een balletstudio. We beginnen meteen met het organiseren om twee teams te kunnen laten meten. En een tafel voor de voormeting en oogdrukmeting. En daarnaast nog een hoek om eventueel een montuur uit te zoeken en de laatste afhandeling te kunnen doen. Iedereen werkt met overgave en kennis wordt gedeeld. George begeleidt en neemt de tijd om zoveel mogelijk kennis over te dragen aan de jonge studenten. We komen er na een aantal uur achter dat we het niet gaan redden op deze manier en maken een nieuwe meetbaan erbij zodat we kunnen versnellen. Rond de klok van drie uur moeten we echt wat gaan eten.

Het tweede dagdeel loopt op rolletjes en aan het einde van de dag rond 19.00 uur hebben we 93 metingen gedaan en 42 brillen aangemeten. Daarnaast zijn heel veel mensen gelukkig gemaakt met een kant en klare leesbril . Voor alle kinderen hadden we leuke presentjes meegenomen uit Nederland en dat werd gewaardeerd. Het was een bijzondere dag en we hebben keihard gewerkt. Een enorm respect voor Henk Bertens die met zijn 82 jaar de hele dag vol heeft meegedraaid. Passie voor het vak en met de juiste instelling hier op missie. Na deze geslaagde dag gaan we met de hele groep uit eten tegenover de universiteit. Eindelijk een biertje en we proosten op een mooie geslaagde dag.

Voor dag 2 vertrekken we naar een buitenwijk in L'viv. De bedoeling is dat we 20 mensen onderzoeken die bij elkaar wonen in een soort woongemeenschap. Ook komen er 30 ouderen uit de omgeving en nog een aantal weeskinderen. Iedereen van de dag ervoor is weer aanwezig en we beginnen weer met het organiseren van "meet baantjes". Helaas komen we erachter dat Henk de pasdoos in zijn hotelkamer heeft laten staan. Het was gelukkig maar een uur rijden dus iemand is deze alsnog gaan halen. Net als de dag ervoor loopt alles op rolletjes. De studenten zijn leergierig en doen erg hun best. Ik geniet deze dag optimaal. George doet de voormetingen, Henk en Serhiy de refracties en ik handel de brillen af. Fantastisch wat er allemaal gedoneerd wordt. Zo gaat er een vrouw van 90 met een Cristiaan la Croix aan de haal en een man met een oude vieze trainingsbroek en kapotte schoenen loopt straks rond met een Hugo Boss op zijn neus. Heerlijk en dat dankzij vele donateurs in Nederland.

De mensen van de Orsolya Community hadden een heerlijke warme lunch voor ons gemaakt en de waardering voor onze aanwezigheid was groot. We hebben deze dag 117 metingen gedaan en 49 brillen aangemeten. Ook zijn er weer erg veel kant en klaar brillen weggegeven. Wat een heerlijk gevoel om deze mensen gelukkig te zien door ze weer wat beter te kunnen laten kijken. Het geeft een goed gevoel en het is fijn om hier een onderdeel van te mogen zijn. Het was mij al eerder opgevallen dat de mensen op straat zelden lachen en vaak somber kijken. Alleen op de terugweg van ons diner naar het hotel was dat wat moeilijk om te zien. We hadden namelijk een taxichauffeur waar Max Verstappen het nog moeilijk mee zou hebben. Gelukkig zat George voorin en die deed toch zijn riem maar even om.

Hoe harder we lachten hoe harder hij ging rijden. Na ons dagelijkse afzakkertje, wat George altijd narigheid noemde, zijn we weer netjes op tijd gaan slapen en keek ik uit naar de volgende dag.

De daarop volgende dagen, met daarbij de gebruikelijke ochtendrituelen we vertrekken vanuit L' viv naar de grote stad Ivano Frankivsk om daar te werken. Het is een rit van meer dan 2 uur rijden. We komen aan bij een klooster waar we ouderen en kinderen gaan onderzoeken. We hebben iets meer ruimte voor opleiding en George besteedt deze dag extra veel aandacht om de studenten zoveel mogelijk te leren. Vooral het begrijpen wat ze doen is hierbij erg belangrijk. Henk meet aan een stuk door en probeert ook in het Engels zijn kennis over te dragen. Prachtig om te zien hoe hij dit doet. Zelf kom ik een meisje tegen met het syndroom van Down. Ik denk dat ze 12 jaar oud is en we konden haar een stuk beter laten zien met een bril. Ze had een leuke rode trui aan en ik vond een leuk kunststof montuurtje in dezelfde kleur rood. De teleurstelling was erg groot toen ze erachter kwam dat de bril eerst gemaakt moest worden. Het geluk op haar gezicht zijn mooie momenten en ik hoop dit ooit nog eens te mogen en te kunnen doen. Stichting Zienderogen is een prachtige organisatie.

Edward van de Sande, 5 oktober 2016